

lamentariske/juridiske regime i vort land at anse dette for at være en ideel løsning – oven i købet en der skal sikre den korrekte brug af straffelovens mest alvorlige paragraffer. En brug, der meget nemt vil kunne blive afhængig af regeringens og folketingsflertallets farve.

Jeg tror i øvrigt at dette strider mod ministeriets egen vejledning i lovens udarbejdelse, hvor det bl.a. hedder: »En bestemmelse, der definerer en forbrydelse, skal således være tilstrækkelig klar og præcis. Borgerne skal – med en rimelig grad af sikkerhed – kunne forudse, hvilke handlinger og undladelser der vil kunne medføre strafansvar«. Denne vejledning er udtrykkeligt af ministeriet motiveret med, at loven ellers ville kunne komme i strid med Den europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 7. Kunne vi mon i påkommende tilfælde forsvare os mod manglende præcision med at det jo til gengæld er ministeren der beslutter om tiltale skal rejses?

Og hvad vil det i øvrigt sige at ministerens afgørelse træffes under parlamentarisk ansvar? Reelt betyder det, at afgørelsen træffes eller kan træffes af et flertal i Folketinget. Folketingsmedlemmer har – realpolitisk med rette – den opfattelse at det en minister kan gøre, kan de også forlange at han gør – eller lader være med at gøre. Det kan føre til pression mod Justitsministeren – noget der jo unægtelig ikke er ukendt. Det forekommer mig at Folketingets flertal burde dyrke denne problemstilling noget mere – også og især i betragtning af, at en reel parlamentarisk kontrol på dette område – sagerens karakter taget i betragtning – ofte vil være en ren illusion.

Den anden form for begrundelse, som Justitsministeren giver, bør også nærmere vurderes. Man ønsker ikke nærmere at præcisere selve terrorismeparagraffen, men henviser til at EU-landene

har vedtaget »en fælles erklæring, der begrænser anvendelsesområdet for bestemmelsen. Efter denne erklæring kan adfærd, som bliver udført af mennesker, der handlede for at bevare eller genskabe de demokratiske værdier ikke betegnes som terrorisme. Ligeledes kan heller ikke personer, der udøver deres legitime ret til at udtrykke deres meninger anklages for terrorisme, selv om de under udøvelsen af en sådan ret begår lovovertrædelser«. Her har man måske løsningen på den uro, som mange har følt i anledningen af problemet med hensyn til paragraffernes brug mod frihedskæmpere. Men den er altså ikke medtaget i lovtæksten. Det er måske heller ikke nogen nem opgave. Men, når man tænker på alvoren bag lovtæksten, bør man ikke »lovgive i bemærkningerne«. Alle er enige om at dette er en uskik, især når det drejer sig om alvorligere forhold. At gøre det i den foreliggende relation er efter min mening ikke acceptabelt.

Lad mig generelt sige at Polen og Danmark er de eneste lande blandt de 11 lande, der er medlemmer af Østersørådet, hvor Justitsministeren selv er den højeste anklagemyndighed eller har instruktionsbeføjelser i stort og småt overfor anklagemyndigheden (Tysklands situation er noget uklar – hvilket har medført store politiske vanskeligheder). Det har, for så vidt angår Danmark, næppe i forfærdelig mange tilfælde forvoldt de store problemer. Retten bruges med tilbageholdenhed. Men netop i en politisk ophidset periode, hvor regering og folketing er udsat for pres både indefra og udefra i anledning af terrorhandlinger her eller i udlandet er noget sådant ikke betryggende. Det forekommer mig at vi burde lære af erfaringer fra de fleste andre lande om, hvordan man sikrer anklagemyndigheden uafhængighed og hvilke fordele, dette har medført.

OLE ESPERSEN